

SUSAN
WIGGS

*Zon op het
water*

Vertaling Karin Schuitemaker

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC* om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2007 Susan Wiggs
Oorspronkelijke titel: *Dockside*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2013 HarperCollins Holland
Vertaling: Karin Schuitemaker
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Kamchatka; © Lifestock / Canva
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1236 0
ISBN 978 94 027 6429 1 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie april 2023

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Na de kus van Shane Gilmore hield Nina Romano haar ogen dicht. Goed, dacht ze, hij was dus niet de beste kusser van de wereld. Die gave kreeg ook niet elke man met zijn geboorte mee. Er waren er die daar nog scholing in nodig hadden. Shane Gilmore kon vast nog bijleren.

Ze deed haar ogen open en lachte naar hem. Hij zag er wel uit als een man met een goede kus, met zijn fraai gevormde lippen en die ferme kaaklijn, brede schouders en volle bos donker haar. Misschien had hij gewoon zijn dag niet.

‘Hier heb ik nou zo lang op gewacht,’ zei hij. ‘Je ambtsperiode kon me niet snel genoeg afgelopen zijn.’

Hij wilde haar geen steek onder water geven. Toch? Ze had er nog steeds moeite mee dat een schandaal een einde had gemaakt aan haar carrière als burgemeester van Avalon in de staat New York; misschien zocht ze er wel te veel achter. Ze besloot erom te lachen. ‘Dat klinkt alsof een van mijn politieke vijanden aan het woord is.’

‘Ik zei het om romantische redenen,’ bezwoer hij haar. ‘Ik heb het goede moment afgewacht. Het zou niet de goede indruk hebben gewekt als je iets met me had gekregen toen jij nog burgemeester was, gezien het feit dat ik president-directeur van de enige bank in de stad ben.’

Je ziet er zo lekker uit, dacht ze. Gedraag je nou niet als een stijve hark. Ja, door het schandaal zocht ze overal iets achter, wat bijzonder was als je bedacht dat zij met haar voorgeschiedenis wel wat schandaal gewend was. Als jonge alleenstaande moeder was ze met opgeheven hoofd aan het werk gegaan voor de stad Avalon, waar ze het uiteindelijk tot locoburgemeester had geschopt. Het salaris was bijkans nihil, en daar was nauwelijks iets bij gekomen toen burgemeester McKittrick ziek werd en zij de facto burgemeester werd, de jongste en

slechtst betaalde in de staat, voor zover ze wist. Ze erfde een rampzalige financiële toestand. De stad stond op het randje van een faillissement. Ze had fors gesneden in de uitgaven, ook in haar eigen salaris, en uiteindelijk de oorzaak van het lek gevonden: een corrupte gemeentebestuurder.

Basta, dacht ze. Dit was in zoveel opzichten een nieuw hoofdstuk in haar leven. Ze was net terug van drie weken vakantie. Ze ging vandaag voor het eerst uit met Shane, en kibbelen met je date op het eerste afspraakje was tegen de regels. Op die zoen na – onhandig en veel te... slobberig – ging het trouwens best goed. Ze hadden de zondagmiddag met zijn tweetjes doorgebracht met een picknick in Blanchard Park, aan de oevers van Willow Lake, de grootste toeristische trekker van de stad. Toen hadden ze een wandelingetje langs het meer gemaakt, en daar had Shane zijn kans schoon gezien. Hij was midden op het pad blijven staan, en na een snelle blik om zich heen had hij zijn lippen op de hare geperst. Als een dichtslaande kluisdeur.

Iehw!

Ophouden nu, zei ze streng tegen zichzelf. Dit moest haar nieuwe start worden. Zolang ze voor haar dochter had gezorgd, had ze nooit de tijd of de puf gehad voor afspraken. Nu ze haar verlate intrede deed in het datingcircuit, moest ze het niet verknallen door op alle slakken zout te leggen. Met haar te kritische blik had ze meer eerste afspraken verknald dan... Nu ze erover nadacht, had ze ze eigenlijk allemaal verknald. Nina Romano had alléén maar eerste afspraken, want van een tweede kwam het nooit. Behalve dan die ene keer, lang geleden. En toen draaide het erop uit dat ze zwanger werd op haar vijftiende. Tweede afspraken brachten ongeluk, had ze daaruit geconcludeerd.

Nu was alles anders. Het werd tijd, hoog tijd, om te zien of een afspraakje ook op iets anders kon uitdraaien dan op een ramp. Nina's dochter Sonnet was groot; ze had op haar zestiende versneld eind-examen gedaan, was aangenomen op de American University, en had

onderweg alle jeugdzonden die Nina had begaan, keurig weten te vermijden.

Niet doen, dacht ze toen de gedachte aan Sonnet haar dreigde te overmeesteren. Ze had zichzelf er in een vlaag van onvoorstelbaar zelfbedrog van overtuigd dat ze haar dochter moeiteloos zou kunnen loslaten. Dat ze het kind kon loslaten dat tot aan de diploma-uitreiking een paar weken geleden haar alles was geweest.

In een poging zichzelf terug te brengen in het hier en nu met Shane versnelde ze haar pas en voelde opeens een brandend gevoel door haar heen trekken. Te laat zag ze het bosje heuphoge brandnetels waar ze te dicht langs was gescheerd.

Het ging blijkbaar volledig aan Shane voorbij, ook toen ze even siste van de pijn. Hij bleef gewoon met grote passen naast haar lopen, honderduit vertellend over zijn laatste rondje golf.

Golf, dacht Nina, haar tanden op elkaar klemmend tegen de pijn. Dat was nou iets wat ze altijd al een keer had willen proberen. Er waren zoveel dingen die ze wilde leren en doen, maar altijd op de lange baan had geschoven. Nu Sonnet was vertrokken, was het háár beurt om aan de slag te gaan.

Die gedachte gaf haar nieuwe energie, ondanks de brandnetels. Het was een schitterende zondagmiddag, en het leek wel of iedereen in de stad zich buiten had gewaagd, als dieren die uit hun winterslaap kwamen. Ze hield van de aanblik van de wandelende stelletjes langs het meer, de gezinnen die picknickten in het park, de jollen en kano's op het blauwe water. Nina hield eigenlijk van alles aan haar geboortestad. Het was de ideale plek om deze nieuwe fase van haar leven in te gaan.

Financieel mocht het dan niet lonend zijn geweest, haar burgemeesterschap had haar wel vrienden en bondgenoten opgeleverd die haar vijanden in aantal overtroffen, ook na het financiële schandaal. Die connecties, en de bank van Shane, speelden een sleutelrol in haar nieuwe project. Nu Sonnet was vertrokken, stond ze op het punt een lang geleden weggestopte droom weer tot leven te wekken.

‘Je hebt dus zitten wachten tot ik de deur van het gemeentehuis achter me kon dichttrekken,’ zei ze tegen Shane. ‘Goed om te weten. Hoe gaat het op de bank?’

‘Nou, daar is het een en ander veranderd,’ antwoordde hij. ‘Daar wilde ik het later nog met je over hebben.’

Zijn blik vloog alle kanten op terwijl hij dat zei, en ze fronste haar wenkbrauwen. ‘Wat voor veranderingen?’

‘Het team is tijdens je vakantie versterkt met een paar nieuwe personeelsleden. Zullen we het trouwens niet over het werk hebben?’ Hij legde een hand op haar arm en keek haar veelbetekenend aan. ‘Daar-net op het pad,’ zei hij, gebarend, ‘voelde ik echt een klik tussen ons. Ik heb je gemist. Drie weken is een hele tijd.’

‘Hm-m.’ Ze spoorde zichzelf aan dit afspraakje een eerlijke kans te geven. ‘Drie weken is nou ook weer niet zó lang, voor mij dan. Ik heb jaren gewacht om van start te gaan. Nu is het dan zover. Mijn nieuwe leven. Ik begin eindelijk aan de toekomst waar ik als meisje al van droomde.’

‘Eh... ja. Dat is mooi.’ Hij leek slecht op zijn gemak, maar dat kwam misschien doordat hij niet over het werk wilde praten, en dus begon ze over iets anders.

‘Ik ben zo blij dat ik die reis met Sonnet heb kunnen maken,’ zei ze tegen hem. ‘Ik kan me niet eens heugen wanneer we voor het laatst echt met vakantie zijn geweest.’

‘Ik dacht dat de grote stad je misschien zo zou bekoren dat je nooit meer zou terugkomen,’ zei hij.

Dan kende hij haar echt niet. ‘Mijn hart ligt hier, Shane,’ zei ze. ‘Dat is nooit anders geweest. Hier in deze stad waar ik ben opgegroeid, waar ik mijn familie heb. Ik zou nooit weggaan uit Avalon.’

‘Dan heb je zeker wel heimwee gehad op de vakantie?’

‘Dat niet, want ik wist dat ik weer terug zou komen.’ De dag na de diploma-uitreiking waren Nina en Sonnet op de trein naar Washington gestapt, waarna ze drie heerlijke weken samen hadden doorgebracht en de hoofdstad en de koloniale monumenten van Virginia

hadden bewonderd. Nina gaf het niet graag toe, maar ze had zichzelf ook willen geruststellen over Sonnets vader, Laurence Jeffries, en zijn gezin. Sonnet zou de zomer bij hem doorbrengen. Laurence was militair attaché, een hoge officier in het leger. Hij had Sonnet gevraagd met hem, zijn vrouw en twee dochters mee te gaan naar Casteau in België, waar hij was gedetacheerd bij SHAPE, het centrale commandocentrum van de militaire troepen van de NAVO.

Een vader die bij SHAPE werkte, was een buitenkans voor Sonnet, die een stageplaats bij de NAVO had gevonden. En zo kreeg ze meteen de kans Laurence beter te leren kennen. Laurence en zijn modelgezin. Hij was een held, een Afro-Amerikaanse alumnus van de elitaire militaire academie West Point. Zijn vrouw was de kleindochter van een beroemde voorman van de burgerrechtenbeweging, en zijn dochters behoorden tot de beste leerlingen aan de elitaire Sidwell Friends School. En dat gezin wilde Sonnet met open armen in zijn midden opnemen. Die indruk had Nina in elk geval gekregen. Na de zomer zou Sonnet dan als eerstejaars aan de American University beginnen. Prima, dacht Nina. Elk kind ging een keer het huis uit, toch?

Dat Sonnet ging inwonen bij haar vader, stiefmoeder en stiefzusjes was ook prima. Samengestelde gezinnen waren de standaard tegenwoordig.

Hoe kwam het dan dat ze in paniek raakte zodra ze zich Sonnet voorstelde in dat perfecte herenhuis in Georgetown of het pittoreske Belgische plaatsje vol werknemers van SHAPE en de NAVO? Ze had het gevoel dat haar dochter een vreemde voor haar werd, dat de afstand tussen hen dagelijks groter werd. Hou op, commandeerde ze zichzelf voor de zoveelste keer.

Ze had er goed aan gedaan haar te laten gaan. Dit was wat Sonnet wilde, waar ze naar had uitgekeken – vrijheid, zelfstandigheid. Het afscheid was desondanks een sprong in het diepe geweest. Godzijdank, dacht Nina, wachtte haar bij thuiskomst meer dan alleen een leeg nest. Ze had een nieuw leven, een nieuwe toekomst op stapel staan,

een nieuw avontuur. Niets kon de plaats van haar dochter innemen, maar ze had zich heilig voorgenomen vooruit te kijken. Ze had van alles moeten opgeven, moeten missen doordat ze zo jong moeder was geworden. Of nee, corrigeerde ze zichzelf. Ze had ze niet opgegeven. Alleen maar uitgesteld.

Shane stak weer een verhaal af, en Nina realiseerde zich dat ze er geen woord van had gehoord. ‘Sorry, wat zei je?’

‘Ik zei dat ik het zo vet vind dat we gaan kajakken. Dat heb ik nou nog nooit gedaan.’

Vet? Zei hij nou echt ‘vet’? ‘Dan is het meer een goed begin. Het water is hier niet al te wild.’

‘En als het toch wild wordt,’ verklaarde hij, ‘ben ik erop voorbereid. Ik heb het een en ander gekocht, speciaal voor vandaag.’

Ze waren aangekomen bij de openbare steiger met het botenhuis, waar het zwart zag van de mensen die de mooiste dag van het jaar tot nu toe te baat namen. Ze zag paartjes en gezinnen wandelen of spetteren in het ondiepe water. Haar blik bleef hangen bij een stelletje op een bank aan de rand van het water. Ze zaten naar elkaar toegekeerd, hand in hand, met hoofden die elkaar bijna raakten, en gingen volledig op in hun gesprek. Het waren doorsneemensen – zijn haargrens schoof al wat op, haar taille begon al te verdwijnen – maar ook van een afstandje merkte Nina op hoe na ze elkaar stonden. Als mensen van elkaar hielden, elkaar vertrouwden, zag je dat in hun houding. Hun aanblik stemde haar weemoedig. Ze was geen expert op het gebied van de romantische liefde, die ze niet uit eigen ervaring kende. Maar wie weet, misschien zou dat mysterie zich ooit nog eens aan haar openbaren.

Maar vandaag waarschijnlijk niet, dacht ze, met een blik opzij naar Shane.

Hij vatte haar blik anders op. ‘Na het kajakken,’ zei hij, ‘had ik gedacht naar mijn huis te gaan. Dan kook ik voor je.’

Alsjeblieft, dacht ze. Doe alsjeblieft niet zo vreselijk je best. Ze lachte naar hem. ‘Dank je, Shane.’ En weer drukte ze zichzelf op het hart

niet te moeilijk te doen. Eigenlijk was je op een eerste afspraakje een soort ontdekkingsreiziger die zijn eerste stappen in onbekend gebied zette.

‘Nina!’ riep iemand. ‘Nina Romano!’

Bij de picknicktafels naast het botenhuis stond Bo Crutcher, de beste werper van de Avalon Hornets, een Canadees-Amerikaans honkbalteam. Zoals gewoonlijk zat de lange Texaan samen met zijn maten ontspannen een biertje te drinken.

‘Hé schatje,’ zei hij met zijn lijkige stem. Zijn accent deed denken aan in de zon verwarmde honing.

‘Ik ben je schatje niet, Bo,’ zei ze. ‘En was er niet een regel over geen drank voor de wedstrijd?’

‘Daar zeg je zowat, schatje, die is er ook, nu je het zegt. Hoe kom je toch zo slim?’

‘Zo ben ik geboren,’ zei ze.

‘Het lijkt wel of jij de hele stad kent,’ merkte Shane op.

‘Dat vond ik nog het leukste aan het burgemeesterschap – dat je zoveel mensen leert kennen.’

Shane keek om naar Bo. ‘Ik snap niet waarom hij nog niet uit het team is gezet.’

‘Omdat hij goed is.’ Nina wist dat andere teams Bo Crutcher op straat hadden gezet vanwege zijn reputatie als feestbeest. De Canadees-Amerikaanse competitie was zo ongeveer zijn laatste kans. ‘Als je ergens goed in bent, zijn mensen geneigd veel andere fouten door de vingers te zien. Zo lang als het duurt, in elk geval. Uiteindelijk krijg je toch de rekening gepresenteerd.’

Nina’s blik werd getrokken door jongensachtig gelach dat van over het water kwam. Ze herkende de bron van het geluid meteen: Greg Bellamy en zijn zoon Max, die een kano te water lieten.

Er was geen alleenstaande vrouw in de stad die Greg Bellamy niet herkende, aangezien hij met stip op één stond op de lijst van recentelijk gescheiden mannen. Hij was waanzinnig knap, zoals mannen met stralend witte tanden, lachende ogen, brede schouders en een behoor-

lijke lengte dat nu eenmaal zijn. Nina was heel lang heimelijk verliefd op hem geweest. Ze waren echter niet voor elkaar bestemd. Hij droeg een te grote rugzak mee, in de vorm van twee kinderen. Ze kende Max en Daisy en mocht hen graag, maar ze bleef op gepaste afstand. Ze had eindelijk het punt in haar leven bereikt dat ze op zichzelf kon zijn. Haar plan voorzag niet in het op sleeptouw nemen van andermans kinderen.

Greg had trouwens ook geen belangstelling. Toen hij vorig jaar winter in de stad was komen wonen, had ze hem uitgenodigd voor een kopje koffie, maar hij had ervoor bedankt. Dat hield Nina zichzelf voor toen iemand anders zich bij Greg en Max voegde – een vrouw in een zomerse witte capri en een limoengroene sweater. Ze leek zeker drie meter lang en was ontzettend blond. Hoewel ze te ver weg stond om het zeker te weten, wist Nina gewoon dat ze knap was. Dat was het enige type waar Greg Bellamy op leek te vallen. Voor vrouwen van Italiaans-Amerikaanse afkomst van nauwelijks een meter zestig, bekend om hun vurige temperament, korte coupe en gebrek aan modegevoel leek hij geen oog te hebben.

Vastberaden scheurde ze haar blik los van Greg Bellamy en liep voor Shane uit naar het botenhuis, waar haar kajak lag. Ze had die boot jaren geleden gekocht omdat ze zo graag op het water zat. Willow Lake – de parel van Avalon, volgens de VVV-brochures – was vijftien kilometer lang, werd gevoed door de rivier de Schuyler en was omzoomd door de beboste hellingen van het Catskill-gebergte. Aan een kant grensde het meer aan de stad Avalon en haar geliefde stadspark, waar tijdens haar ambtsperiode vooral dankzij haar inspanningen geld voor was vrijgemaakt. Verderop aan de oever lagen vakantiehuisjes en een handjevol achterafgelegen bed & breakfasts. Particuliere huizen waren schaars langs de oevers, aangezien de grond tegenwoordig deel uitmaakte van het Catskills-natuurreserveaat. De paar huizen die nog waren gebouwd voordat dit beschermd gebied werd, waren bijna sprookjesachtige oorden die uit vervlogen tijden leken te stammen. Als een gekromde, wenkende vinger strekte het meer zich

uit tot diep in de ongerepte natuur. Aan het noordelijkste puntje lag Kamp Kioga verscholen, zoals het bekendstond. Dat stuk grond was al generaties lang in handen van de familie Bellamy. Natuurlijk. Soms bekwam Nina het gevoel dat de halve regio in handen van de Bellamy's was. Het kampeerterrein was onlangs heropend als een familievakantiepark. In de nazomer zou het dienen als het decor voor een veelbesproken bruiloft.

Toen ze met Shane de kajak uit zijn ligplaats in het botenhuis tilde, werd ze overvallen door nostalgie. Ze had de tweepersoonskajak jaren geleden gekocht op de jaarlijkse veiling van de Rotary. Hij was ideaal voor Sonnet en haar. Bij de herinnering aan die zeldzame zomerdagen dat ze van haar werk kon wegglippen om met haar dochter te gaan peddelen op het meer voelde ze zo'n onverhoedse steek van verlangen dat ze naar adem hapte.

'Is er iets?' vroeg Shane.

'Nee hoor,' zei ze. 'Ik ben gewoon blij dat ik weer eens het water op kan.'

Hij liep naar zijn auto om zijn spullen te halen. Terwijl Nina de kajak te water liet op de steiger, keek ze waar de kano van Greg Bellamy was gebleven. Hij en zijn zoon Max hanteerden de peddels, met de blondine als een ijsprinses tussen hen in. Zou ze zich niet vervelen? Wat was er nou aan om daar maar te zitten in die kano, zonder dat er één haartje van zijn plek kwam of er ook maar een kreukeltje in die witte broek verscheen?

Nina vroeg zich af wie die vrouw was. De geplande bruiloft in de familie Bellamy had veel bezoekers naar de stad en naar Kamp Kioga gebracht – huwelijksplanners, bloemisten, cateraars, decorateurs. De bruid in spe, Olivia, was een nicht van Greg. Misschien was de ijsprinses wel zijn introducee voor de bruiloft.

Ervaring met bruiloften had Nina wel, dat ging vanzelf als je uit een grote familie kwam. Zelf was ze natuurlijk nog nooit de bruid geweest, maar misschien kwam het er nu toch nog van, nu ze echt alleen was. Ze wendde zich af van het tafereel op het meer en keek naar

Shane Gilmore, die terugkwam van de parkeerplaats. Hm, misschien ook niet, dacht ze.

Hij had zich uitgemonsterd voor het kajakken met een helm en een zwemvest, een spatzeil dat als een slappe tutu om zijn middel hing, een marifoon en zwemschoenen.

‘Je hebt het goed voor elkaar,’ zei ze. Gelukkig had ze als burge-meester wel geleerd zich diplomatiek uit te drukken.

‘Dank je,’ zei hij, pronkend met zijn uitrusting. ‘De sportzaak had uitverkoop, dus ik heb alles op een koopje kunnen krijgen.’

‘Wat een meevaller,’ mompelde Nina. ‘De helm en het zeil zul je vandaag wel niet nodig hebben. Die zijn eigenlijk alleen voor als je gaat wildwaterkajakken.’

Hij legde haar advies naast zich neer en schoof op zijn plaats in de boot terwijl zij de kajak vasthield. ‘Klaar voor de start?’ zei hij, terwijl hij de glasvezelromp tegen de kade liet knallen.

‘Nog niet helemaal,’ zei ze, de peddels pakkend. ‘Zonder deze moesten we maar niet vertrekken.’

‘Potverdorie,’ zei hij. ‘Het voelt alsof dat ding elk moment kan omslaan.’

‘Dat doet hij niet,’ verzekerde ze hem. ‘Ik heb Sonnet vanaf haar vijfde hierin meegenomen. Bij goed weer zit je op het water nergens veiliger in.’

Hij klemde zich vast aan de steiger toen Nina instapte. Ze maande zichzelf niet zo kritisch naar hem te kijken. Hij was bankdirecteur. Hij was hoogopgeleid en knap. Hij zei dingen als: ‘Weet je wel hoelang ik ernaar heb uitgekeken om je mee uit te vragen?’

Ze liet hem zien hoe het roer werkte en gaf een demonstratie van een eenvoudige peddeltechniek. Nou, en dan wás hij een sukkel. Wat dan nog? Wat maakte het uit dat hij een valhelm en een spatzeil droeg? Voor voorzichtig zijn viel best iets te zeggen.

Wat haar ook opviel, was hoe hij genoot van hun uitje. Toen ze eenmaal al peddelend de oever achter zich lieten en over het spiegelgladde Willow Lake gleden, zag ze hem gewoon ontspannen. Dat was

de magie, de schoonheid van op het water zitten, bedacht ze. Dat maakte de meren van de staat New York zo legendarisch, zo in trek bij gejaagde stedelingen vanaf het allereerste ontstaan van de stad. Het meer was bezaaid met kleine jollen met zeilen als engelenvleugels, met andere kajaks, kano's en roeiboten in alle soorten en maten. De mistige bergen, in nevelen gehuld door bronnen en watervallen, werden weerspiegeld in het glasheldere oppervlak van het meer. Peddelend over het meer vol dansende lichtvlekken waande ze zich in een impressionistisch schilderij, onderdeel van een vredig en fleurig tableau.

'Zullen we die kant op gaan?' stelde ze voor, wijzend met haar peddel. 'Ik wil even kijken bij Willow Lake Inn, mijn nieuwe project.'

Een tel lang hing zijn aarzeling bijna tastbaar tussen hen in. 'Dat is best ver,' zei hij. 'Dan moeten we het hele meer oversteken.'

'We kunnen er met een paar minuten zijn.' Ze deed haar best zich niet te ergeren aan zijn terughoudendheid. De Willow Lake Inn werd haar nieuwe leven. Als bankdirecteur was Shane een van de weinigen die van die droom op de hoogte was. De bank had de hypotheek van de Inn opgezegd en had het pand nu in eigendom. Dankzij de vastgoedmanager, Mr. Bailey, was Nina het beheerdercontract voor de Inn gegund. Zij zou de leiding hebben over de heropening en de bedrijfsvoering. Als ze het goed aanpakte, als alles volgens plan verliep, kon ze in aanmerking komen voor een bescheiden zakelijke lening en het pand vervolgens zelf kopen. Dat wilde ze. Daar droomde ze al haar hele leven van.

Ongemerkt ging ze sneller peddelen, waardoor zij en Shane uit hun ritme raakten en hun peddels tegen elkaar kletsten. 'Sorry,' zei ze. Het speet haar alleen niet echt. Ze had haast.

Peddelend naar het historische pand met de lange steiger die ver het meer in stak, voelde ze haar humeur opklaren. Het was het enige pension pal aan het meer, dankzij de beperkende bepalingen in de koopakte die na de bouw in werking waren getreden. Het complex bestond uit een aantal traditionele villa's rond een schitterend hoofd-

gebouw dat op de smaragdgroene helling verrees alsof het buiten de tijd stond. De bouwstijl, een mengeling van vakwerkstijl en Italiaanse elementen, was een voortreffelijk voorbeeld van de even ongerijmde als uitbundige architectuur van de *Gilded Age*. Het pand had een veranda rondom en dakkapelletjes met puntaken op de bovenverdieping. Een verbluffende belvédère rees op als een bruidstaart, bekroond met een torentje met daarop een rijk versierde koepel. De ramen, met raamstijlen, boden een adembenemend uitzicht op Willow Lake. Vanaf haar positie op het water zag Nina voor zich hoe het hier ooit als luxe vakantieoord moest zijn geweest, toen de tuinen gevuld waren met gasten die zich koesterden in de zon of een potje croquet speelden, en geliefden hand in hand over de beschaduwde wandelpaden kuierden. In Nina school een onvervalste romantica, en de Inn sprak die kant van haar aan, ook vroeger al. Haar favoriete plekje op het complex was het botenhuis, gebouwd in de klassieke stijl van het New Yorkse merengebied, met overdekte ligplaatsen op waterniveau en een woongedeelte erboven. Het huis had dezelfde speelse en rijke stijl als het hoofdgebouw van de Inn.

Volgens de bepalingen van haar overeenkomst met de bank werd de bovenverdieping van het botenhuis haar woonhuis, en ze was van plan komende week te verhuizen. Vanouds had het botenhuis gediend als ruim bemeten speelkamer voor de kinderen van de oorspronkelijke bewoner, met een verblijf voor het kindermisje. De laatste jaren was het echter gebruikt als opslagruimte.

Ook als klein meisje had ze al voor zich gezien hoe ze hier gasten van over de hele wereld hartelijk welkom zou heten, en hoe ze elkaar 's zomers zouden opzoeken voor een glas limonade en een potje croquet op het gazon, of 's winters met warme chocolademelk en een boek knus bij elkaar kropen bij de open haard in de bibliotheek. Ze had altijd al precies geweten hoe alle kamers eruit zouden zien, wat voor rustig muziekje er in de eetzaal op de achtergrond zou klinken, hoe 's morgens de muffins zouden ruiken als ze uit de oven kwamen.

Haar plannen waren spaak gelopen dankzij een tienerzwanger-

schap en haar verantwoordelijkheden als alleenstaande moeder. Of nee, dacht ze. Niet spaak gelopen. Uitgesteld. Nu had zich een kans aangediend, en ze was vastbesloten die kans te grijpen. Ze was klaar voor iets nieuws in haar leven. Dat had ze nodig, na Sonnets vertrek.

Sommige mensen klonk een leven als pensionhoudster misschien niet spectaculair in de oren. Voor Nina was het echter het begin van een langgekoesterde droom. Toen ze op de steiger af gleden, voelde ze een heerlijke huivering van opwinding – de huivering die ze geacht werd voor haar date te voelen, eigenlijk.

‘Daar zijn we dan,’ zei ze. ‘Het liefst zou ik nu meteen aan het werk gaan.’

Hij was stil. Ze vroeg zich af of hij verlekkerd naar haar zat te kijken en draaide zich om op haar stoeltje. ‘Shane?’

‘Over de Inn gesproken,’ zei hij met een hoofdbeweging naar het complex, ‘er zijn een paar interessante ontwikkelingen geweest op de bank.’

Nina fronste haar wenkbrauwen. ‘Dat “interessante” klinkt een beetje onheilspellend.’

‘Toen jij op vakantie was, is Bailey met pensioen gegaan en naar Florida verhuisd.’

Ze ontspande. ‘Dat wist ik. Ik heb hem nog een kaartje gestuurd.’

‘We hebben toen een nieuwe vastgoedmanager laten overkomen van het hoofdkantoor, een vrouw, Brooke Harlow. Aangezien ze van het hoofdkantoor de opdracht had meegekregen met betere winstcijfers te komen, heeft ze een aantal veranderingen doorgevoerd in haar afdeling.’

Nina’s hart sloeg een slag over. ‘Maar ze houdt toch wel vast aan mijn overeenkomst, of niet?’

‘Dat contract zien we als een waardevol onderdeel van het totaalpakket, daar kun je gerust op zijn. Je staat heel goed bekend. Het staat buiten kijf dat niemand beter op zijn plaats is als bedrijfsleider op deze plek dan jij.’

‘Waarom staat dit me niet aan, Shane?’ vroeg ze.

‘Nou, eerlijk gezegd zou het heel goed kunnen uitpakken. De Willow Lake Inn is verkocht, met jouw contract erbij.’

Ze draaide zich weer om en keek hem narrig aan. ‘Dat is niet grappig.’

‘Ik zeg het ook niet om grappig te doen. Het is gewoon zoals het gegaan is.’

‘Zo kan het niet gaan.’ De knoop in haar maag maakte haar echter duidelijk dat het wel degelijk kon. ‘Ik dacht dat de bank mij de optie zou geven het complex te kopen zodra ik voor een lening in aanmerking kwam.’

‘Je moet zelf toch ook geweten hebben dat er een mogelijkheid bestond dat de bank zich van het object zou ontdoen als zich een koper aandiende.’

‘Maar Mr. Bailey zei –’

‘Het spijt me, Nina. Zo is het gegaan.’

Ze was zich bewust geweest van het risico. Ze had geweten waar ze aan begon toen ze haar handtekening onder het contract had gezet, maar Mr. Bailey had gezegd dat de kans zeer onwaarschijnlijk was. Zodra Nina in aanmerking kwam voor een zakelijke lening, zou ze in staat zijn het pand te kopen.

De Willow Lake Inn. Verkocht.

De eerste paar tellen leek de realiteit maar niet tot haar te willen doordringen. Het hele idee leek gewoon zo vergezocht. Natuurlijk zou de Inn ooit worden verkocht – aan haar. Dat was van begin af aan de bedoeling geweest.

‘Maar goed,’ vervolgde Shane, blind voor het feit dat alles wat nu nog over zijn lippen kwam, haar trof als de zoveelste mokerslag, ‘het is nu dus in andere handen. En je gelooft nooit wie de koper is.’

Nina Romano voelde iets knappen. Die onbenul met zijn waarde-loze zoenen en zijn spatzeiltje, zat haar hier doodleuk te vertellen dat haar hele toekomst, het enige vooruitzicht dat ze had om haar leven vorm te geven nu Sonnet er niet meer was, haar was afgenomen. Het was te veel om te bevatten.

‘Is alles goed?’ vroeg hij.

Dat was niet de vraag die je moest stellen aan een vrouw met Italiaanse voorouders bij wie de stoom uit de oren kwam.

Nina’s lichaam handelde buiten haar om. Alsof demonen bezit van haar hadden genomen kwam ze overeind in de kajak en vloog hem naar de keel.